

Ανωνυμοποιημένο κείμενο

Μετάφραση

C-337/20 - 1

Υπόθεση C-337/20

Προδικαστική παραπομπή

Ημερομηνία καταθέσεως:

23 Ιουλίου 2020

Αιτούν δικαστήριο:

Cour de cassation (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Γαλλία)

Ημερομηνία της απόφασης του αιτούντος δικαστηρίου:

16 Ιουλίου 2020

Αναιρεσείοντες:

DM

LR

Αναιρεσίβλητο:

Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM)

[παραλειπόμενα]

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ COUR DE CASSATION, CHAMBRE COMMERCIALE,

FINANCIÈRE ET ÉCONOMIQUE, [Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου,
τμήμα εμπορικών, χρηματοπιστωτικών και οικονομικών υποθέσεων] ΤΗΣ 16ΗΣ
ΙΟΥΛΙΟΥ 2020

Επί της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησαν οι:

1°/ DM, κάτοικος [παραλειπόμενα] La Ciotat,

2°/ LR, κάτοικος [παραλειπόμενα] Cassis,

κατά της αποφάσεως που εξέδωσε στις 6 Απριλίου 2017 το cour d'appel d'Aix-en-Provence (εφετείο του Aix-en-Provence) [παραλειπόμενα], στη διαφορά μεταξύ των αναιρεσιόντων και της Caisse régionale de Crédit agricole mutuel (CRCAM) Alpes-Provence, με έδρα το [παραλειπόμενα] Aix-en-Provence [παραλειπόμενα],

αναιρεσίβλητης.

Οι αναιρεσιόντες προβάλλουν, προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεώς τους, δύο λόγους αναιρέσεως που επισυνάπτονται στην παρούσα απόφαση.

[παραλειπόμενα] [σελ. 2 του πρωτοτύπου]

[παραλειπόμενα] [δικονομικά στοιχεία]

[Τ]ο chambre commerciale, financière et économique (τμήμα εμπορικών, χρηματοπιστωτικών και οικονομικών υποθέσεων) του Cour de cassation (Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου, Γαλλία), [παραλειπόμενα] αφού διασκέφθηκε κατά νόμο, εξέδωσε την παρούσα απόφαση.

Υπόμνηση των πραγματικών περιστατικών και της διαδικασίας

1. Σύμφωνα με τις διαπιστώσεις της αναιρεσιβαλλόμενης αποφάσεως (Aix-en-Provence, 6 Απριλίου 2017), με πράξη της 22ας Δεκεμβρίου 2008, η εταιρία Caisse régionale de Crédit agricole mutuel Alpes Provence (στο εξής: τράπεζα) παραχώρησε στην εταιρία Groupe centrale automobiles (στο εξής: εταιρία GCA), της οποίας διαχειρίστρια ήταν η DM, άνοιγμα πιστώσεως σε τρεχούμενο λογαριασμό, εξασφαλισμένη με την εις ολόκληρον εγγύηση του LR. Αφού κατήγγειλε την παραπάνω παροχή πιστώσεως, η τράπεζα απαίτησε την πληρωμή από τον εγγυητή, ο οποίος υποστήριξε ότι η τράπεζα, καθόσον προέβη σε μεταφορές χρημάτων σε τρίτους χωρίς άδεια, υπέπεσε σε πταίσμα και ότι το ποσό των μεταφορών αυτών έπρεπε να αφαιρεθεί από την απαίτησή της.
2. Το εφετείο έκρινε απαράδεκτους τους ισχυρισμούς του LR, δεχόμενο ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου L.133-24 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), η εταιρία GCA διέθετε αποκλειστική προθεσμία δεκατριών μηνών για να αμφισβητήσει τις επίδικες πράξεις και ότι, και αν ακόμη η προθεσμία αυτή είχε διακοπεί με τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που αντηλλάγησαν στις 3 Μαρτίου 2011 και με τα οποία η διαχειρίστρια της εταιρίας GCA ζητούσε πληροφορίες για τις πράξεις αυτές, μια νέα προθεσμία δεκατριών μηνών είχε αρχίσει να τρέχει από την ημερομηνία αυτή. Το εφετείο συνήγαγε ότι, εφόσον η αμφιβήτηση των επίδικων μεταφορών χρημάτων είχε πραγματοποιηθεί μόνο με τα αιτήματα της 15ης Μαΐου 2013, είχε επέλθει παραγραφή.
3. Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως που άσκησαν κατά της αποφάσεως αυτής, οι DM και LR διατείνονται ότι το άρθρο L.133-18 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), το οποίο προβλέπει την

άμεση επιστροφή των ποσών των μη εγκεκριμένων πράξεων πληρωμών που γνωστοποιήθηκαν από τον χρήστη στην τράπεζα, δεν εμποδίζει να αναγνωριστεί η βάσει του κοινού δικαίου συμβατική ευθύνη της τράπεζας, τουλάχιστον, σε περίπτωση παραβάσεως του καθήκοντος επιμέλειας, εάν προσκομιστεί η απόδειξη ζημίας που απορρέει από την παραπάνω παράβαση και ότι, **[σελ. 3 του πρωτοτύπου]** κρίνοντας το αντίθετο, το εφετείο παρέβη το άρθρο 1147 του code civil (Αστικού Κώδικα), όπως ίσχυε πριν από την ordonnance (πράξη νομοθετικού περιεχομένου) της 10ης Φεβρουαρίου 2016 και το άρθρο 1937 του κώδικα αυτού.

4. Δεδομένου ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως προβλήθηκε από τον LR ως εγγυητή, επιβάλλεται να διευκρινιστεί ότι, ως παρεπόμενος οφειλέτης, «ο εγγυητής μιας οφειλής υποχρεούται έναντι του δανειστή να εκπληρώσει την οφειλή αυτή, εάν ο οφειλέτης δεν την εκπληρώσει ο ίδιος» (άρθρο 2288 του code civil [Αστικού Κώδικα]). Το άρθρο 2313, παράγραφος 1, του code civil (Αστικού Κώδικα) ορίζει ότι «ο εγγυητής μπορεί να προβάλει εναντίον του δανειστή όλες τις ενστάσεις του πρωτοφειλέτη οι οποίες είναι εγγενείς στην οφειλή» και «ιδίως τον συμψηφισμό αυτού που ο δανειστής οφείλει στον πρωτοφειλέτη» [παραλειπόμενα] [παραπομπές στην εθνική νομολογία]. Ο κανόνας αυτός μπορεί να εφαρμοστεί σε περίπτωση πταίσματος του δανειστή έναντι του πρωτοφειλέτη, το οποίο στοιχειοθετεί αστική του ευθύνη και τον υποχρεώνει, κατά συνέπεια, στην καταβολή αποζημιώσεως στον εν λόγω πρωτοφειλέτη προς αποκατάσταση της ζημίας του.
5. Από το άρθρο 1147 του code civil (Αστικού Κώδικα) προκύπτει ότι κάθε μη εκπλήρωση συμβατικής υποχρεώσεως που προκάλεσε ζημία στον δανειστή υποχρεώνει τον οφειλέτη σε αποζημίωση. Η νομολογία εφαρμόζει την αρχή της πλήρους αποζημιώσεως, η οποία επιβάλλει την «αποκατάσταση του ζημιωθέντος στη θέση στην οποία θα βρισκόταν αν δεν είχε διαπραχθεί η ζημιογόνα πράξη» [παραλειπόμενα] [παραπομπές στην εθνική νομολογία].
6. Το άρθρο L.133-18 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), όπως ίσχυε βάσει της ordonnance (πράξης νομοθετικού περιεχομένου) 2009-866 της 15ης Ιουλίου 2009, η οποία μετέφερε στην εθνική έννομη τάξη το άρθρο 58 της οδηγίας 2007/64/EK του Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, για τις υπηρεσίες πληρωμών στην εσωτερική αγορά, ή το άρθρο 71 της οδηγίας (ΕΕ) 2015/2366 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 25ης Νοεμβρίου 2015, σχετικά με τις υπηρεσίες πληρωμών στην εσωτερική αγορά, η οποία την αντικατέστησε, χωρίς ουσιώδεις διαφορές, ορίζει τα εξής: «Σε περίπτωση μη εγκεκριμένης πράξεως πληρωμής που γνωστοποιείται από τον χρήστη υπό τις συνθήκες που προβλέπει το άρθρο L.133-24, ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή επιστρέφει αμέσως στον πληρωτή το ποσόν της μη εγκεκριμένης πράξεως πληρωμής και, ενδεχομένως, επαναφέρει τον χρεωθέντα λογαριασμό στην κατάσταση στην οποία θα βρισκόταν εάν δεν είχε διενεργηθεί η μη εγκεκριμένη πράξη πληρωμής.

Ο πληρωτής και ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών μπορούν να καθορίσουν συμβατικώς συμπληρωματική αποζημίωση.»

7. Το πρώτο εδάφιο του άρθρου L.133-24 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), όπως ισχύει βάσει των ίδιων νομοθετικών κειμένων, ορίζει τα εξής: «Ο χρήστης υπηρεσιών **[σελ. 4 του πρωτοτύπου]** πληρωμών γνωστοποιεί αμελλητί στον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών του μη εγκεκριμένη ή εσφαλμένα εκτελεσθείσα πράξη πληρωμών και το αργότερο εντός των 13 μηνών από την ημερομηνία χρέωσης, επί ποινή παραγραφής, εκτός εάν ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών δεν παρέσχε ούτε κατέστησε διαθέσιμες τις πληροφορίες για την πράξη αυτή πληρωμής σύμφωνα με το κεφάλαιο IV του τίτλου 1 του βιβλίου III.»
8. Το προπαρατεθέν άρθρο 58 της οδηγίας 2007/64, που τιτλοφορείται «Γνωστοποίηση μη εγκεκριμένων ή εσφαλμένων πράξεων πληρωμών», ορίζει ότι «ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών παρέχει επανόρθωση στον χρήστη υπηρεσιών πληρωμών μόνον εάν ειδοποιήσει αμελλητί τον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών του μόλις πληροφορηθεί οποιαδήποτε μη εγκεκριμένη ή εσφαλμένα εκτελεσθείσα πράξη πληρωμών που θεμελιώνει δικαίωμα απαιτήσεως, συμπεριλαμβανομένου του καθοριζόμενου στο άρθρο 75, και το αργότερο έως 13 μήνες από την ημερομηνία χρέωσης, εκτός εάν, ενδεχομένως, ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών δεν παρέσχε ούτε κατέστησε διαθέσιμες τις πληροφορίες για την πράξη αυτήν σύμφωνα με τον τίτλο II.»
9. Το άρθρο 60 της οδηγίας 2007/64, που τιτλοφορείται «Ευθύνη του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών για μη εγκεκριμένες πράξεις πληρωμής», ορίζει τα εξής:

«1. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε, με την επιφύλαξη του άρθρου 58, σε περίπτωση μη εγκεκριμένης πράξης πληρωμής, ο πάροχος υπηρεσιών πληρωμών του πληρωτή να επιστρέφει αμέσως στον πληρωτή το ποσό της μη εγκεκριμένης πράξης και, εφόσον συντρέχει περίπτωση, να επαναφέρει τον χρεωθέντα λογαριασμό πληρωμών στην κατάσταση που θα βρισκόταν εάν δεν είχε πραγματοποιηθεί η μη εγκεκριμένη πράξη πληρωμής.

2. Μπορεί να αποφασισθεί η χορήγηση περαιτέρω οικονομικής αποζημίωσης σύμφωνα με το δίκαιο που διέπει τη σύμβαση που έχει συναφθεί μεταξύ του πληρωτή και του οικείου παρόχου υπηρεσιών πληρωμών.»
10. Η αίτηση αναιρέσεως αφορά τη σχέση μεταξύ, αφενός, του συστήματος ευθύνης που καθιερώνουν οι προπαρατεθείσες οδηγίες, οι οποίες μεταφέρθηκαν στο εσωτερικό δίκαιο με τα άρθρα L.133-18 και L.133-24 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), και, αφετέρου, του συστήματος συμβατικής ευθύνης βάσει του κοινού δικαίου. Ειδικότερα, ανακύπτει το ερώτημα του αποκλειστικού χαρακτήρα του συστήματος ευθύνης που διοργανώνουν οι οδηγίες, οι οποίες δεν παρέχουν διευκρινίσεις συναφώς.
11. Δεδομένου ότι το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν φαίνεται να έχει αποφανθεί επί του ζητήματος αυτού, πρέπει να ερωτηθεί συναφώς.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ, το Cour:

Λαμβάνοντας υπόψη το άρθρο 267 της Συνθήκης για τη Λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης: **[σελ. 5 του πρωτοτύπου]**

Ζητεί από το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να απαντήσει στα ακόλουθα ερωτήματα:

1) Έχει το άρθρο 58 της οδηγίας 2007/64/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Νοεμβρίου 2007, για τις υπηρεσίες πληρωμών στην εσωτερική αγορά, την τροποποίηση των οδηγιών 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK και 2006/48/EK, και την κατάργηση της οδηγίας 97/5/EK, την έννοια ότι προβλέπει, για τις μη εγκεκριμένες ή εσφαλμένες πράξεις πληρωμών, σύστημα ευθύνης του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών το οποίο αποκλείει οποιαδήποτε αγωγή αποζημίωσης βάσει του κοινού δικαίου στηριζόμενη, όσον αφορά τα ίδια περιστατικά, σε μη εκπλήρωση εκ μέρους του παρόχου αυτού των υποχρεώσεων που του επιβάλλει το εθνικό δίκαιο, ιδίως στην περίπτωση που ο χρήστης υπηρεσιών πληρωμών δεν γνωστοποίησε, εντός δεκατριών μηνών από την ημερομηνία χρέωσης, στον πάροχο υπηρεσιών πληρωμών ότι μια πράξη πληρωμής δεν είχε εγκριθεί ή ότι είχε εκτελεσθεί εσφαλμένως;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: εμποδίζει το ίδιο άρθρο να επικαλεστεί ο εγγυητής του χρήστη υπηρεσιών πληρωμών, όσον αφορά τα ίδια περιστατικά, την αστική ευθύνη βάσει του κοινού δικαίου του παρόχου υπηρεσιών πληρωμών, υπέρ του οποίου έχει παρασχεθεί η εγγύηση, για να αμφισβητήσει το ποσό του καλυπτόμενου από την εγγύηση χρέους;

[παραλειπόμενα] [δικονομικά στοιχεία] **[σελ. 6 του πρωτοτύπου]**

ΛΟΓΟΙ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ ΠΟΥ ΕΠΙΣΥΝΑΠΤΟΝΤΑΙ στην παρούσα απόφαση

Λόγοι αναιρέσεως [παραλειπόμενα] για τους DM και LR

ΠΡΩΤΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ

[παραλειπόμενα] **[σελ. 7 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα]

[παραλειπόμενα] **[σελ. 8 του πρωτοτύπου]** [παραλειπόμενα] [έκθεση του πρώτου λόγου αναιρέσεως που αντλείται από το δίκαιο περί προστασίας των καταναλωτών και δεν ασκεί επιρροή στα προδικαστικά ερωτήματα]

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΕΩΣ (επικουρικός)

Προσάπτεται στην αναιρεσιβαλλόμενη επικυρωτική απόφαση ότι έκρινε ότι απαραδέκτως, λόγω παραγραφής, ο LR αμφισβητεί τα ποσά που αποτελούν αντικείμενο μεταφορών από τον λογαριασμό που ανοίχθηκε στο όνομα της εταιρίας Groupe Central Automobiles σε διάφορες εταιρίες και ότι, κατά συνέπεια, υποχρέωσε τον LR να καταβάλει το ποσό των 96 019,36 ευρώ,

προσαυξημένο με τους τόκους βάσει συμβατικού επιτοκίου από τις 26 Μαρτίου 2012, προς εκτέλεση των υποχρεώσεων που απορρέουν από την εις ολόκληρον εγγύηση η οποία εξασφαλίζει τον τρεχούμενο λογαριασμό [παραλειπόμενα] που ανοίχθηκε στο όνομα της Groupe Central Automobiles.

[Σύνοψη του σκεπτικού της αποφάσεως του εφετείου] Ο LR υποστηρίζει ότι η τράπεζα υπέπεσε σε πταίσμα καθόσον προέβη, χωρίς άδεια, σε μεταφορές χρημάτων σε τρίτες εταιρίες και ότι το ποσό των χρεώσεων αυτών πρέπει να αφαιρεθεί από το ποσό της αξιώσεώς της· η Crédit Agricole υποστηρίζει, αντιθέτως, ότι πρόκειται για προσωποπαγή ένσταση του πρωτοφειλέτη, την οποία ο εγγυητής δεν μπορεί βασίμως [σελ. 9 του πρωτοτύπου] να προβάλλει, ότι το ποσό της αξιώσεώς της προσδιορίστηκε οριστικά με απόφαση του Tribunal de commerce de Toulon (εμποροδικείου της Τουλόν) της 23ης Οκτωβρίου 2012 και ότι, εν πάση περιπτώσει, η εταιρία SARL GCA συναίνεσε στις χρεώσεις· ορθώς το πρωτοβάθμιο δικαστήριο έκρινε ότι δεν επρόκειτο για προσωποπαγή ένσταση του οφειλέτη αλλά για ένσταση εγγενή προς την οφειλή, την οποία ο εγγυητής μπορεί βασίμως να αντιτάξει στον δανειστή· κατ' εφαρμογή του άρθρου L.133-24 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), η SARL GCA διέθετε αποκλειστική προθεσμία 13 μηνών για να αμφισβητήσει τις πράξεις αυτές· ακόμη και αν η προθεσμία αυτή διακόπηκε ενδεχομένως με τα μηνύματα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου που αντηλλάγησαν στις 3 Μαρτίου 2011 και με τα οποία η διαχειρίστρια της SARL GCA ζητούσε πληροφορίες για τις πράξεις αυτές, νέα προθεσμία 13 μηνών άρχισε να τρέχει από την ημερομηνία αυτή· η αμφισβήτηση όμως των επίδικων μεταφορών πιστώσεως πραγματοποιήθηκε μόλις με τα αιτήματα της 15ης Μαΐου 2013, οπότε είχε επέλθει παραγραφή.

[Σκεπτικό της αποφάσεως του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου το οποίο υιοθέτησε το εφετείο] Ο LR διατείνεται επικουρικώς ότι οφείλονται ορισμένα ποσά στην CGA, ως πρωτοφειλέτρια, επειδή οι τραπεζικές χρεώσεις πραγματοποιήθηκαν χωρίς την άδειά της· μέχρι το 2011, ο λογιστικός έλεγχος είχε ανατεθεί στην FW· η Crédit Agricole διέπραξε συμβατική παράβαση καθόσον προέβη σε μεταφορές χρημάτων χωρίς υπογεγραμμένη εντολή ή άδεια· ο LR ζήτησε από την τράπεζα να παράσχει πρόσβαση στο σύνολο των λογαριασμών και να υπολογίσει το υπόλοιπο του [επίμαχου τραπεζικού] λογαριασμού [παραλειπόμενα], λαμβάνοντας υπόψη τις ακυρωθείσες χρεώσεις· ο LR υπολογίζει το ύψος των χρεώσεων αυτών στο ποσό των 94 123,26 ευρώ· η τράπεζα αντιτάσσει ότι πρόκειται για προσωποπαγή ένσταση του πρωτοφειλέτη, την οποία δεν μπορεί βασίμως να προβάλλει ο εγγυητής· η επιχειρηματολογία αυτή είναι αλυσιτελής· ο LR παρέσχε εγγύηση για υπεραναλήψεις όσον αφορά τον επίμαχο τραπεζικό λογαριασμό· επομένως, η ένσταση δεν είναι προσωποπαγής της SARL GCA, αλλά αφορά επίσης άμεσα την εγγύηση· αντιθέτως, η τράπεζα Crédit Agricole τονίζει ακριβώς ότι ο πρωτοφειλέτης δεν αμφισβήτησε το ύψος των ποσών που του οφείλονται ενώπιον του Tribunal de commerce de Toulon (εμποροδικείου της Τουλόν), το οποίο τον υποχρέωσε να πληρώσει τα ποσά της υπεραναλήψεως όσον αφορά τον λογαριασμό που σήμερα αμφισβητεί ο LR [παραλειπόμενα]· επιπλέον, ο LR στηρίζεται στην εφαρμογή των διατάξεων του code civil (Αστικού Κώδικα),

ενώ οι λογαριασμοί διέπονται από τις διατάξεις του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), και ειδικότερα από το άρθρο L.133-25 και το άρθρο L.133-6-1· ο εν λόγω κώδικας δεν επιβάλλει να παρέχεται γραπτή άδεια για τη χρέωση του λογαριασμού· οι χρεώσεις αυτές υπέρ των εταιριών ETRA FI, FLEX CALL, RF SOLUTION και AZUR CONSEIL αναγράφονται από το 2008 στα αποσπάσματα κινήσεως του επίμαχου λογαριασμού· η Crédit agricole προσκόμισε, κατά την προφορική συζήτηση, τις επιταγές της DM, που είναι η διαχειρίστρια της εταιρίας GCA, υπέρ της εταιρίας RF SOLUTION, οι οποίες ανέρχονται στο ίδιο ποσόν με τις χρεώσεις κατά των οποίων βάλλει σήμερα ο LR· κατόπιν της τελευταίας επιταγής που εκδόθηκε την 1η Απριλίου 2009 πραγματοποιήθηκαν οι χρεώσεις του ίδιου ποσού και με την [σελ. 10 του πρωτοτύπου] ίδια μηνιαία περιοδικότητα· βεβαίως, η DM άρχισε να ζητεί διευκρινίσεις από την τράπεζα με ηλεκτρονικά μηνύματα τον Μάρτιο του 2011, πλην όμως δεν είναι κατανοητό πώς ένας επαγγελματίας άφησε να διαιωνίζονται τέτοιες χρεώσεις χωρίς να ζητήσει διευκρινίσεις· εν πάση περιπτώσει, η εταιρία όφειλε να αμφισβητήσει τις πράξεις εντός της προθεσμίας των 13 μηνών που προβλέπει το άρθρο L.133-25 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα)· οι ενστάσεις που σήμερα προβάλλει ο LR είναι απαράδεκτες, διότι οι σχετικές αξιώσεις έχουν παραγραφεί· επιπλέον, δεν διαβιβάστηκαν στην Crédit Agricole οι ισολογισμοί της εταιρίας GCA, οι οποίοι θα της είχαν παράσχει τη δυνατότητα να ελέγξει αν οι πληρωμές υπέρ εταιριών που φέρεται να ανήκαν στον λογιστή της συνιστούσαν αμοιβές, οι οποίες θα είχαν αφαιρεθεί από τις δαπάνες της εταιρίας αυτής μειώνοντας αντιστοίχως τον κύκλο εργασιών της. Οι αμφιβολίες αυτές ενισχύθηκαν από το γεγονός ότι, αν και οι χρεώσεις αυτές πραγματοποιήθηκαν υπέρ εταιριών που ανήκουν στον λογιστή FW, κατά του τελευταίου δεν κινήθηκαν διαδικασίες επειδή εισέπραξε τα ποσά αυτά αχρεωστήτως· επί τη βάση των στοιχείων αυτών διαπιστώνεται ότι η εταιρία GCA συναίνεσε στις χρεώσεις κατά των οποίων βάλλει σήμερα ο LR, και το αίτημα συμψηφισμού με την χορηγηθείσα εγγύηση θα απορριφθεί. Κατά συνέπεια, ο LR θα υποχρεωθεί να καταβάλει στην Caisse Régionale Agricole Mutuel Alpes Provence το ποσό των 96 019,39 ευρώ, προσαυξημένο με τόκους με το συμβατικό επιτόκιο από τις 26 Μαρτίου 2012, σε εκτέλεση της υποχρεώσεως που απορρέει από την εις ολόκληρον εγγύηση, η οποία εξασφαλίζει τον τρεχούμενο λογαριασμό [παραλειπόμενα] που ανοίχθηκε στο όνομα της SARL Groupe Central Automobiles.

1 °) [Εκθεση των λόγων αναιρέσεως] Το άρθρο L.133-18 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα), το οποίο παρέχει τη δυνατότητα άμεσης επιστροφής των μη εγκεκριμένων πληρωμών που γνωστοποιήθηκαν από τον χρήστη υπηρεσιών πληρωμών στην τράπεζα, δεν εμποδίζει να αναγνωριστεί η συμβατική ευθύνη της τράπεζας, σε περίπτωση παραβάσεως του καθήκοντος ελέγχου, εάν αποδεικνύεται η ζημία που απορρέει από την παράβαση αυτή. Το εφετείο παρέβη τα άρθρα 1147 του code civil (Αστικού Κώδικα), εφαρμοστέου στην υπόθεση, νυν άρθρο 1231-1 του ίδιου κώδικα, και 1937 του code civil (Αστικού Κώδικα), καθόσον δέχθηκε, προκειμένου να κρίνει ότι ο LR απαράδεκτως, λόγω παραγραφής, αμφισβητεί τα ποσά που αποτελούν αντικείμενο μεταφορών πιστώσεων από τον λογαριασμό που

ανοίχθηκε στο όνομα της εταιρίας Groupe Central Automobiles σε διάφορες εταιρίες, ότι «ο LR επικαλείται την εφαρμογή των διατάξεων του code civil (Αστικού Κώδικα) ενώ οι λογαριασμοί αυτοί διέπονται από τις διατάξεις του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα)», μολονότι ο LR μπορούσε να επικαλεστεί τη συμβατική ευθύνη της τράπεζας, παρά το άρθρο L.133-18 του code monétaire et financier (νομισματικού και χρηματοπιστωτικού κώδικα) σχετικά με τις μη εγκεκριμένες πράξεις πληρωμής.

[παραλείπόμενα] [σελ. 11 του πρωτοτύπου] [παραλείπόμενα] [έκθεση του δεύτερου και του τρίτου σκέλους του δεύτερου λόγου αναίρεσης, που αντλούνται από την παράβαση διαδικαστικών κανόνων και δεν ασκούν επιρροή στα προδικαστικά ερωτήματα]